

Ranet ved kraftverket

Da jeg våknet opp stod Jonathan oppå sengen min og bjeffet. Han hadde stått der ganske lenge nå og begynte å kjede seg. Jeg gikk opp av senga og begynte å ta på meg klær. Bare en vanlig dag i det hvite huset oppå den lille haugen som hadde adressen Hvittingfossveien 387, tenkte jeg mens jeg tok på meg t-skjorten.

Jeg pusset tennene og begynte å pakke sekken da jeg plutselig kom på at det var omvisning ved kraftverket idag, så jeg tok ut alt av bøker og pennaler i sekken. Jeg gikk ut etter jeg hadde spist frokost, ingen var hjemme siden både mamma og pappa var på jobb. Jeg løp ned til bussholdeplassen mens jeg spiste resten av frokosten. Da jeg kom ned stod allerede bussen og ventet på meg. Jeg gikk på bussen, den begynte å kjøre.

Etter at jeg hadde vært på bussen en stund begynte jeg å se på speilbildet mitt i vinduet, blå øyne, brunt bustete hår og det samme skye uttrykket, jepp det var Jonas. Plutselig hørte jeg et høyt smell da vi nærmet oss Hvittingfoss. Jeg skyndte meg å spørre bussjåføren: «Hva var det?». Han svarte at det kanskje var noen som sprengte i noen gruver.

Da vi møtte opp på skolen var ikke Linda, læreren vår der. Jeg gikk bort til Kristine, den eneste vennen min, hun hadde tatt på seg turklær og satt opp det lyse håret i en hestehale. «Vet du hvor Linda er?» spurte jeg. «Nei, kanskje hun har forsovet seg» svarte hun. «Hørte du også smellet?» spurte Kristine. «Ja, vet du hva det var?» spurte jeg. «Nei, vet du?» svarte hun. «Jeg er ikke helt sikker, men jeg tror det var fra noen gruver» svarte jeg. «OK» sa hun kjapt.

Mere fikk vi ikke sagt før Linda kom gående med sot i ansiktet. «Hva har skjedd?» spurte en av jentene. «Jeg fikk motorstopp» sa Linda. Etterhvert som vi hadde telt opp og alle var klare, begynte vi å gå til kraftverket. Det var egentlig ikke kraftverket vi skulle til, det var en øy rett ved siden av som hadde helleristninger som var over 3000 år gamle. «Ehm lærer, hvor er Kristoffer?» spurte en av guttene. Kristoffer var bråkmakeren i klassen, hvis det var noe som var galt kunne du vedde på at han hadde gjort det. «Vet ikke, jeg har ikke fått noen melding» svarte Linda.

Vi gikk et stykke til før vi kom til nedoverbakken ned til kraftverket, der stoppet vi for å vente på noen som ikke gikk så fort som oss andre. Plutselig kom Kristoffer løpende opp bakken foran oss og ropte: «Vent på meg!». «Hvor var du da skolen startet?» spurte Linda litt sint. «Jeg, jeg tenkte jeg skulle gå i forveien» svarte Kristoffer med en uskyldig tone. Han hadde mørkt hår og hadde på seg en hettegenser. Det virket som om sekken hans var litt ekstra tung idag, litt rart, fordi han sannsynligvis ikke hadde mer en en matpakke og litt drikke i.

«Hva er det vi venter på?» spurte Kristoffer. «Karl og Arne» svarte Linda, Karl og Arne var de faste omviserne som pleide å være med sjuendeklassingene, begge to var greie karer. Karl kom etter kanskje fem minutter, han hadde på seg brillene sine, en caps over det lyse håret og en svart jakke. «Hvor er Arne?» spurte Kristine. «Han kommer snart,» svarte Karl. «Men, er vi alle da?» spurte Karl. «Ja.» sa Linda etter å ha dobbeltsjekka. «Da kan vi jo starte da,» sa Karl og begynte å gå nedover grusveien han hadde kommet fra. Vi fulgte etter han.

Jeg hadde en rar følelse av at noe var galt, det var noe som ikke stemte. Jeg hadde hatt den følelsen helt siden jeg hørte eksplosjonen. Vi gikk over den lille broen der demningen var, nedenfor demningen var den knøttlille øya der helleristningene var. På den lille øya stod Arne og snakket i telefonen. «De er borte!» ropte Arne i frustrasjon. «Hva da?» ropte Karl tilbake. «Helleristningene!» ropte Arne fortvilet.

Det gikk kaldt nedover ryggen på meg, det var dette som ikke stemte, tenkte jeg mens vi løp ned til øya. Da vi kom ned var det store hull der helleristningene hadde vært. Jeg følte at kroppen fylte seg med adrenalin. «Hva skjedde?» spurte Linda Arne. «Vet ikke, jeg kom her før Karl og ventet på at dere skulle komme, men da jeg kom hit var helleristningene borte» svarte Arne. Det var noe veldig rart med de hullene, «helleristningene var jo ikke så store, hvis ikke...». Jeg tok Kristine til side og sa: «Det finnes ikke gruver i Hvittingfoss» litt lavt.

Hun så seg rundt, «han eller hun kan ikke ha kommet langt, jeg har på følelsen at tyven er her.» hvisket hun. «Da er det best at vi begynner å lete etter spor med en gang.» sa jeg. Det virket helt sinnsykt at noen ville finne på å sprengte vekk ut helleristninger. De voksne hadde allerede ringt politiet og prøvd å sende barna hjem, men jeg og Kristine skulle bli der til mysteriet var oppklart. Vi gikk bak et tre og begynte å ramse opp de som vi trodde kunne ha gjort det. «Læreren vår, Linda, hun kom for sent til skolen.» sa Kristine lavt sånn at ingen skulle høre det. «Og Kristoffer, han kom jo i forveien og hadde en tung sekk.» sa jeg nesten enda lavere.

Det var fortsatt en del elever som var igjen, inkludert Kristoffer. Han stod litt unna de andre guttene og så utover det mørke vannet. «Jeg tror ikke det er han» sa Kristine. «Hvorfor ikke?» spurte jeg. «Fordi han ikke har dratt ennå» svarte Kristine. «Hysj, det er det han vil at vi skal tro» sa jeg lavt. Det var noe som manglet, noe viktig som Kristoffer manglet. Jeg så meg rundt, «sekken hans,» hvisket jeg og pekte på der vi hadde satt sekkene våres. Kristoffer hadde tatt av sekken sin.

«Hvilken sekk er Kristoffer sin?» hvisket jeg til Kristine mens vi gikk bort til haugen med sekker. «Det er den svarte helt i utkanten» svarte Kristine. Jeg gikk bort til sekken, «kan du avlede Kristoffer mens jeg åpner sekken?» spurte jeg. «Greit, men da må du være rask.» sa hun litt irritert. Jeg ventet til hun kom helt bort til Kristoffer før jeg begynte å kjenne i sekken. Jeg strakk hånda mi langt ned og begynte og ta den fra og tilbake, ingenting. Jeg strakk hånda langsomt ut og startet på den andre lomma, strakk hånda langt nedi og traff noe hardt. Bingo, tenkte jeg til meg selv mens jeg trakk opp tingen.

Jeg ble veldig skuffet da det jeg trakk opp viste seg å være en vanlig skolebok. Det var veldig rart fordi vi ikke trengte noen skolebøker den dagen. Kanskje han glemte, det tenkte jeg til meg selv litt skuffet. Jeg la boken i sekken igjen og gikk til Kristine som stod og snakket med Kristoffer. De var midt i en samtale, Kristine avbrøt og sa at hun kanskje burde gå. «Fant du noe?» spurte hun på vei tilbake. «Nei bare en skolebok» svarte jeg. «Søren» sa hun irritert.

«Hva snakket dere om egentlig?» spurte jeg. «Jeg spurte han om han også hørte smellet, han sa at han hadde løpt ned hit med en gang for å se hva det var» sa Kristine. «Hva skjedde når han kom ned?» spurte jeg. «Han så et glimt av tyven, men helleristningene var borte» fortalte Kristine. «Vi har fortsatt en mistenkt igjen da» sa jeg. «Ja, men hvordan skal vi finne ut om hun er tyven eller ikke?» spurte Kristine.

«Hvor er egentlig Linda?» spurte jeg mens jeg så meg rundt. «liiiiiiiiiikk!» skrek det fra et eller annet sted borti skogen som var rett ved siden av kraftverket. Alle som var igjen løp opp mot skogen. Det hørtes ut som om det var en av jentene som skrek, kanskje noen hadde blitt bitt av hoggorm. Da vi kom opp, visste jeg at det var noe enda verre en et huggormbitt, det var et mord.

Da jeg så Linda ligge der helt stille med øynene oppe, tenkte jeg at jeg kanskje burde ha dratt hjem med en gang. «Hun blør fra ryggen» kommenterte Kristine. «Tror du det er den samme som stjal helleristningene?» spurte jeg henne. «Garantert, tyven gjør det bare sånn at han lettere kan stikke av» sa Kristine selvsikkert. «Men hvem kan denne tyven være da? Hvis det ikke er Linda?» spurte jeg henne.

«Jeg vet ikke, kanskje vi kan spørre Kristoffer.» sa Kristine. Vi gikk bort til Kristoffer fortsatt sjokkerte over at det hadde skjedd så fort. Kristoffer stod i utkanten og stirret på liket, Karl hadde allerede ringt etter ambulansen. «Kristoffer, hvordan så tyven ut?» spurte Kristine fort. «Det var litt vanskelig å se, men personen var ganske høy og gikk i svarte klær» svarte Kristoffer. Jeg kikket meg rundt, Arne var ikke der. «Så du Arne komme rett etterpå?» spurte jeg panisk. «Nei, han kom aldri» svarte Kristoffer. Jeg og Kristine løp opp på brua, ingen Arne. Vi løp raskt ned igjen helt ned til øya, ingen Arne igjen.

«Hvor er han, hvor er Arne?» ropte jeg. Vi skulle til å gå opp igjen da Kristine sparket til en telefon som hadde åpen skjerm. Jeg plukket den opp, den var på meldinger. Det sto «Jeg har gjort det du sa møt..... Nei!» ropte jeg da skjermen gikk svart. Plutselig hørte jeg en høy lyd, en lyd som hørtes ut som hengsler eller usmurte hjul. Det kom en stor bølge mot meg, det siste jeg husket var at jeg stupte til den ene siden og at alt ble svart.

Det var mørkt og nifst der vi var bundet til to stoler som stod rygg mot rygg, heldigvis var vi ikke døde. Noen hadde fanget og bundet oss. Hvis jeg skulle tippe så ville jeg trodd at det var Arne, den frekke tyven. Det var ikke så mye å se, men det var så nifst at hvis jeg hadde vært yngre en tolv hadde jeg tisset på meg der og da. Jeg hørte drypping fra taket og noe som hørtes ut som skrik, vi var musestille begge to fordi begge var redde for at hvis de sa noe ville det være noe som kom fra hvor som helst og ville ta oss. Jeg begynte å føle meg mindre. Til slutt tenkte jeg at hvis vi skulle komme oss ut av rommet eller hvor vi enn nå var så måtte jeg prøve å få løs hendene.

I det samme jeg prøvde hørte jeg en dyp raspende stemme som sa: «Ha ha ha, det er ikke noe vits i å prøve engang» det var Arnes stemme. Han hadde på seg en svart smoking. «Jo mer du vrir på hendene, jo strammere blir knuten» sa han med et ondt smil. «Arne, dette er ikke noe morsomt.» sa Kristine sint. «Hvor er helleristningene Arne?» sa jeg aggressivt. «Det får dere ikke vite, de helleristningene er verdt over 3 millioner kroner på det svarte markedet» sa Arne ertende mens han pekte med kniven sin mot brystet mitt.

«Hvordan fikk du dynamitt til å sprengte ut helleristningene?» spurte Kristine. «Å du vet, jeg har mine kilder» sa Arne overlegent. «Hvorfor tok du oss i det hele tatt? Var det ikke du som åpnet demningen så vi ble tatt av vannet?» spurte jeg. «Jo det var meg og jeg gjorde det fordi jeg hater barn og dere hadde viktig informasjon som jeg ikke vil skal falle i gale hender» sa Arne irritert. «Og nå skal dere drukne i dette rommet uten at dere kan gjøre noen ting» sa Arne. «Men hvis dere unnskylder meg så har jeg noen helleristninger å selge» sa han mens han gikk ut.

Det begynte å renne fra en kran høyt oppe i taket. «Vi må finne på noe» sa jeg mens jeg prøvde å få løs hendene, men det hjalp ikke. «Har du med telefonen din» spurte Kristine. «Nei jeg tror Arne tok den. Dessuten ville den ha vært død på grunn av vannet» svarte jeg.

«Hva med lommekniven du alltid pleier å ha med i sekken» sa jeg panisk. «Han har tatt sekken min» ropte Kristine gråtende. Da gjorde jeg noe skikkelig dumt, jeg bet i knuten så hardt jeg kunne, det hjalp heller ikke. Vannet rakk meg nesten til knærne nå, jeg begynte å bli våt. Jeg begynte å tenke, plutselig lyste det opp for meg. «der har jeg svaret!» tenkte jeg. Jeg begynte å vippe litt på stolen. «Hva er det du driver med» spurte Kristine. «Løser problemet» svarte jeg. Kristine begynte å gjøre det samme.

Til slutt så lå vi i vannet med stolene på den ene siden. Så begynte jeg å prøve å få løs hendene, det var vanskelig å puste. Jeg begynte å få panikk, hva om planen min ikke virket. Jeg dro enda hardere til, den løsnet! Planen min var å få knuten våt for at den ble glattere. Jeg fikk løs den ene hånden og begynte på den andre. «Det virker!» ropte jeg i glede, men ikke for høyt til at noen utenfor ville høre det. «Genialt!» ropte Kristine av glede. Vi hadde fortsatt det største problemet igjen, døren var låst.

Den andre knuten var lett å ta av, problemet var at tiden begynte å renne ut. Jeg hadde lite lyst til å drukne i et rom fullt av vann som jeg ikke visste hvor var engang. Vi måtte gjøre noe, og det fort. Kristine fikk løs hendene, men vi visste fortsatt ikke hvordan vi skulle få opp døren. «Hva skal vi gjøre?» spurte jeg. «Hva med å prøve å tette kranen,» svarte Kristine. «Det hjelper ikke, den er for høyt oppe,» sa jeg. Vannet rakk meg til livet nå. «Kanskje en kunne sitte på skuldrene til den andre?» spurte jeg. «Vi har jo ingenting å tette den med» svarte Kristine. «Hva med genseren min» sa jeg panisk.

Heldigvis hadde jeg en T-skjorte under, jeg hadde ikke lyst til å gå rundt i bar overkropp. Vi prøvde forslaget mitt, siden Kristine var den letteste måtte jeg holde henne oppe. Jeg gikk ned på huk, men det var litt vanskelig å bevege seg fordi vannet rakk meg til brystet. Da jeg var helt under vannet kjente jeg at Kristine gikk oppå skuldrene mine. Jeg reiste meg opp og spurte: «Rekker du opp?». «Ikke helt, kan du stå på tærne?». «Jeg står allerede på tærne,» sa jeg oppgitt. «Åååhh, hvorfor må alt være så vanskelig» sa Kristine gråtende.

«Vi må prøve å få opp døra.» sa jeg fort. Jeg sank henne ned og begynte å sparke til døra, den ville ikke gå opp. Nå måtte jeg stå på tærne for å ha hodet over vann. I panikk prøvde jeg å ta ned håndtaket og dytte så hardt jeg kunne, det var tungt, men døra gikk sakte opp. Vannet begynte å strømme ut. «Vi er frie!» ropte jeg av glede. Vi var frie, men hvor vi var, visste jeg ikke.

Vi var ikke i et rom lenger, vi var heller i en gruve av noe slag. Ved siden av døren vi hadde kommet ut fra, stod det en bøtte med noe rødt og avlangt. «Det forklarer hvor Arne fikk all dynamitten fra.» sa Kristine. «Hvor er vi egentlig?» spurte Kristine. «Ikke i Hvitvingfoss, der finnes det ingen gruver,» kommenterte jeg.

Slutt